ÁTTEKINTÉS AZ ÚR HELYREÁLLÍTÓ MUNKÁJÁNAK KÖZPONTI TERHÉRŐL ÉS JELENVALÓ IGAZSÁGÁRÓL AZ Ő MEGJELENÉSE ELŐTT

KULCSFONTOSSÁGÚ ÁLLÍTÁSOK

A Biblia „dobozában" lévő „gyémánt"
az a kinyilatkoztatás, hogy Krisztusban Isten emberré vált
azért, hogy az ember Istenné válhasson
életben és természetben, de az Istenségben nem,
Krisztus Teste felépítéséért
az Új Jeruzsálem kiteljesítéséhez.

A divinális és misztikus tartomány,
amelybe beléphetünk ma, és amelyben élhetünk,
valójában nem egyszerűen a Háromegy Isten
divinális és misztikus tartománya;
hanem a kiteljesedett Szellem és a pneumatikus Krisztus
divinális és misztikus tartománya.

Amikor Krisztusban lakunk, a lakóhelyünkként véve Őt,
és megengedjük Neki, hogy bennünk lakjon,
a lakóhelyeként véve minket,
az azt jelenti, hogy a feldolgozott és kiteljesedett Háromegy Istennek
a megváltott és újjászült hívőkkel való
egyetemes inkorporációjának valóságában élünk.

Az Új Jeruzsálem egy olyan összetétel,
amelyben az istenség az emberséggel együtt
összeelegyedett, egybeszerkesztődött és felépült egyetlen entitássá;
az összes alkotórész ugyanazzal az élettel,
természettel és alkattal rendelkezik,
és így egy testületi személyt alkot –
a menyasszonyt, a Bárány feleségét.

© 2023 Living Stream Ministry

Első üzenet

Isten ökonómiája végső célja –
Isten emberré vált, hogy az ember Istenné válhasson
életben és természetben, de az Istenségben nem,
Krisztus Teste felépítéséért
az Új Jeruzsálem kiteljesítéséhez

Igeolvasmány: Ef 1,4-5; 5,26-27; Héb 2,10-11; 1Thessz 5,23

I. A Biblia „dobozában" lévő „gyémánt" az a kinyilatkoztatás, hogy Krisztusban Isten emberré vált azért, hogy az ember Istenné válhasson életben és természetben, de az Istenségben nem, Krisztus Teste felépítéséért az Új Jeruzsálem kiteljesítéséhez:

A. „Oly sok év után Isten elérte bennem, hogy csak egyetlen dologról tudjak – Isten emberré vált, hogy az ember Istenné válhasson életben és természetben, de az Istenségben nem. Ez az egyedülálló terhem, az egyedülálló üzenetem" (*The Practical Way to Live a Life according to the High Peak of the Divine Revelation in the Holy Scriptures*, p. 27).

B. Isten örökkévaló ökonómiájának a célja, hogy az embert ugyanolyanná tegye, mint amilyen Ő, életben és természetben, de az Istenségben nem, és hogy Önmagát eggyé tegye az emberrel és az embert eggyé Ővele, hogy így a kifejeződésében megnagyobbodjon és kibővüljön, hogy az összes isteni tulajdonsága emberi erényekben kifejeződhessen – 1Tim 1,3-4; Ef 3,9; 1,10.

C. Isten különleges módon teremtette az embert – az Ő képére és hasonlatosságára, valamint egy szellemmel, hogy az ember kapcsolatba lépjen Vele és befogadja Őt; Isten nem teremtett emberi nemet; hanem Ő az embert az Ő saját neme szerint teremtette – 1Móz 1,26; 2,7; Zak 12,1.

D. Isten egy emberré lett azért, hogy Önmagának legyen egy tömeges reprodukciója, és ezáltal létrehozzon egy új nemet – Jn 1,1. 14; 12,24:

1. Ez az új nem Isten neme sem, és az emberi nem sem – ez az isten-emberi nem.
2. „A terhem világosan megmutatni nektek, hogy Isten ökonómiája és terve az, hogy Önmagát emberré tegye, és minket, az Ő teremtett lényeit, »Istenné« tegyen, hogy így Ő »ember-izálódjon« és mi »Isten-izálódjunk«" (*A Deeper Study of the Divine Dispensing*, pp. 51-52):
   a. Mi a nagy Istentől születtünk, így Istenné válunk életben és természetben, de – természetesen – az Ő Istenségében nem; mi egyenrangúak vagyunk Istennel mint a mi nagy Alkotónkkal, és mi az Ő gyermekei vagyunk – Gal 4,6; Ésa 63,16; 64,8; 66,12-13.
   b. Ő egy Isten-emberré lett, hogy az ember egy ember-Istenné válhasson; végül is Ő és mi ugyanabban a kategóriában, ugyanabból a nemből és ugyanazon a szinten vagyunk.

E. Atanáz, a korai egyházatyák egyike, azt mondta Krisztusról, „Ő emberré tétetett, hogy mi Istenné tétethessünk", és „Az Ige hústestté tétetett [...], hogy mi, részesülve az Ő Szelleméből, megistenülhessünk."

II. Az örökkévaló és Háromegy Istennek a legbámulatosabb, legkiválóbb, legtitokzatosabb és mindent tartalmazó átalakulásai annak során, hogy Ő egy emberré vált, jelentik Isten haladását az emberben az Ő örökkévaló ökonómiájának véghezviteléért – Jn 1,14. 29; 3,14; 12,24; Csel 13,33; 1Pt 1,3; 1Kor 15,45b; Csel 2,36; 5,31; Héb 4,14; 9,15; 7,22; 8,2:

A. Ezek az átalakulások azok a folyamatok, amelyeken a Háromegy Isten átment annak során, hogy egy Isten-emberré vált – az istenséget bevitte az emberségbe, és az istenséget az emberséggel elegyítette egy prototípusként a sok Isten-ember tömeges reprodukciójához; Ő a Háromegy Isten megtestesítőjévé vált – elhozta Istent az emberhez, és Istent elérhetővé, megérinthetővé, befogadhatóvá, megtapasztalhatóvá, beléphetővé és élvezhetővé tette – Jn 1,14; 12,24; Kol 2,9.

B. Isten ezekről az átalakulásokról beszél a Hóseás 11,4-ben azt mondva, „Emberi kötelékekkel vontam őket, szeretetnek köteleivel"; az *emberi kötelékekkel [...], szeretetnek köteleivel* kifejezés azt mutatja, hogy Isten az Ő isteni szeretetével nem az istenség szintjén szeret minket, hanem az emberség szintjén; Isten szeretete isteni, de emberi kötelékekben, vagyis Krisztus emberségén keresztül, ér el minket:
   1. A kötelékek (az átalakulások, a folyamatok), amelyek által Isten von minket, magukba foglalják Krisztus testet öltését, emberi életvitelét, megfeszítését, feltámadását és mennybemenetelét; Krisztusnak mindezen az emberségében megtett lépései által ér el minket Isten szeretete az Ő megmentő munkájában – Jer 31,3; Jn 3,14. 16; 6,44; 12,32; Róm 5,5. 8; 1Jn 4,8-10. 16. 19.
   2. Krisztustól függetlenül Isten örökké tartó szeretete, az Ő nem változó, leigázó szeretete, nem lehetne diadalmas velünk kapcsolatban; Isten nem változó szeretete azért diadalmas, mert ez egy szeretet Krisztusban, Krisztussal, Krisztus által és Krisztusért.
   3. A kudarcaink és a hibáink ellenére Isten szeretete mindig győzedelmes; a szeretet mindent túlél, és örökké megtartja a helyét; csak a szeretet jellemzője egy érett embernek, és az örökkévalóságig fog tartani – Róm 8,35-39; 1Kor 13,8-11; Jer 31,3.

C. Ősidőktől fogva, az örökkévalóság napjaitól fogva, a Háromegy Isten készült arra, hogy az örökkévalóságból előjöjjön az időbe, hogy az istenségével bejöjjön az emberségbe úgy, hogy Betlehemben emberként megszületik – Mik 5,2:
   1. A testet öltés célja az volt, hogy Istent bevigye az emberbe, és Istent emberré tegye azért, hogy az ember Istenné válhasson az Ő életében és természetében, de az Ő Istenségében nem; Ő az egyedülálló Isten, hogy az emberek imádják Őt az Istenségében, de mi csak életben és természetben vagyunk Isten, az Istenségben nem.
   2. Isten haladása az emberben és az emberen keresztül történik, hogy megistenesítse az embert, Istenné téve az embert életben, természetben, funkcióban és kifejeződésében, de – természetesen – az Istenségben nem; mivel a „a Szellem, a Szent" kitöltetett a szellemünkbe, mi és a Szellem egy szellem vagyunk (Róm 8,16; 1Kor 6,17), és a szellemünk most egy szent szellem (2Kor 6,6 [angol ford. alapján]).
   3. Így, mint Isten-embereknek, a mindent tartalmazó Szellemtől függetlenül nem szabadna bármit is cselekednünk, bármi helyzettel is szembenéznünk, vagy bármi szükséget is kielégítenünk; az út, amelyen ma járnunk kell, annak az útja, hogy a Szellem haladásában haladunk, és a Szellem a mi haladásunkban halad – Jel 22,17a; Róm 8,4; Gal 5,25; Róm 1,9; Fil 3,3; vö. Ezék 1,15-21.
   4. A Cselekedetek könyvében az ember Isten haladásában haladt, és Isten az ember haladásában haladt; így az apostolok az ügyvivő Istenné, vagyis funkcióban Istenné, váltak – 16,6-10.

III. Azt, hogy emberré válunk életben és természetben, de az Istenségben nem, Isten az Atya indította el az örökkévaló múltban azzal, hogy kiválasztott minket arra, hogy szentek legyünk, eleve elrendelve minket fiúságra; az isteni megszentelés az isteni fiúság végett nem más, mint az isteni ökonómia középpontja és az Újtestamentumban lévő kinyilatkoztatás központi gondolata – Ef 1,4-5:

A. Megszentelődni azt jelenti, hogy szentté tétetünk, vagyis elkülönülünk Isten számára, és átitatódunk Istennel mint a Szenttel, azzal a Személlyel, aki mindentől különbözik, eltér, ami közönséges – 1Pt 1,15-16; Ef 1,4-5.

B. Ő kiválasztott minket Krisztusban a világ megalapozása előtt, hogy szentek legyünk azért, hogy Istenné váljunk természetben (4. vers); Isten az Egyetlen, aki szent; ahhoz, hogy mi szentek legyünk, Istennek az Ő szent természetében ki kell töltődnie belénk, ez a szent természet pedig a szent elemmé válik, amellyel a Szent Szellem megszentel minket (2Pt 1,4; Héb 12,14).

C. Ő eleve elrendelt minket fiúságra már a megteremtésünk előtt azért, hogy Istenné váljunk életben (Ef 1,5); ahhoz, hogy Isten fiaivá váljunk, Istentől kell születnünk Isten életének a lényünkbe való kitöltése által (Jn 1,12-13; 3,6; 1Jn 5,11-12):

1. Az Efézus 1,4-5 felfedi, hogy Isten kiválasztott minket, hogy szentek legyünk azzal a céllal, hogy Isten fiaivá tétessünk; a szentté tétetésünk a folyamat, az eljárás, míg az, hogy Isten fiai legyünk, a célkitűzés, a cél, hogy Isten az egész lényünket, a testünket is belevéve (Róm 8,23), „megfiúsíthassa" (Jel 21,2. 9-11).
2. A Héberek 2,10-11 felfedi, hogy a feltámadt Krisztus mint Isten megmentő munkájának a Fejedelme, Szerzője, sok fiút dicsőségre vezet a megszentelésük által.

IV. Az isteni megszentelés a tartózsinór az isteni ökonómia véghezvitelében, hogy megfiúsítson minket istenien, Isten fiaivá téve minket, hogy ugyanolyanná válhassunk, mint Isten az Ő életében és természetében (de az Istenségében nem), hogy így Isten kifejeződése lehessünk; így Isten megszentelő munkája nem más, mint az isteni fiúsítás:

A. Azért mondjuk, hogy a megszentelés a tartózsinór, mert Isten velünk végzett munkájának minden lépése arra irányul, hogy szentté tegyen minket; Isten örökkévaló ökonómiájának véghezvitele a Szellem megszentelő munkája által valósul meg – 1Thessz 5,23; Jn 17,17; Ef 5,26-27; 1Kor 6,11; 12,3b; Héb 12,4-14; Róm 8,28-29; Ef 4,30; 1Thessz 5,19; Jel 2,7a; Zsolt 73,16-17. 25-26.
B. A kereső megszentelés, a kezdeti megszentelés, megtérésre vezet, hogy visszavigyen minket Istenhez – 1Pt 1,2; Lk 15,8-10. 17-21; Jn 16,8-11.
C. A megváltó megszentelés, a helyzeti megszentelés, Krisztus vére által történik meg, hogy áthelyezzen minket Ádámból Krisztusba – Héb 13,12; 9,13-14; 10,29.
D. Az újjászülő megszentelés, a hajlami megszentelés kezdete, megújít minket a szellemünkből, hogy minket, a bűnösöket, Isten fiaivá tegyen – egy új teremtéssé az isteni élettel és természettel – Jn 1,12-13; 2Kor 5,17; Gal 6,15.
E. A megújító megszentelés, a hajlami megszentelés folytatása, megújítja a lelkünket az értelmünktől kezdve a lelkünk minden részén át, hogy a lelkünket Isten új teremtésének részévé tegye – Róm 12,2b; 6,4; 7,6; Ef 4,23; Ezék 36,26-27; 2Kor 4,16-18.
F. Az átformáló megszentelés, a naponkénti megszentelés, Krisztus elemével „metabolikusan" [anyagcsere útján] újraépít minket az alkatunkban, hogy egy új alkotmánnyá tegyen minket Krisztus organikus Testének részeként – 1Kor 3,12; 2Kor 3,18.
G. Az áthasonító megszentelés, a formáló megszentelés, a dicsőséges Krisztus képére formál minket, hogy Krisztus kifejeződésévé tegyen minket; az áthasonulásunk nem más, mint az isteni életben való érettségünk, amelynek révén teljesen részt veszünk Isten istenségében, és megszilárdulunk az Ő isteni elemének a birtoklásában – Róm 8,28-29; Héb 6,1a.
H. A megdicsőítő megszentelés, a kiteljesítő megszentelés, megváltja a testünket annak elváltoztatása által, hogy teljesen és dicsőségben Krisztus kifejeződésévé tegyen minket – Fil 3,21; Róm 8,23.

V. Az isteni, hajlami megszentelést Krisztus mint a megelevenítő, megszentelő és beszélő Szellem viszi véghez – 1Kor 15,45b; 1Thessz 5,23; Ef 5,26 [angol ford. alapján]:

A. Krisztus mint a megelevenítő Szellem megszenteli a gyülekezetet azáltal, hogy megtisztítja őt a víz fürdője [angol: mosása] szerint az igében; az isteni elgondolás szerint, a *víz* itt Isten áramló életére vonatkozik, amelyet az áramló víz jelképez (2Móz 17,6; 1Kor 10,4; Jn 7,37-39; Jel 7,17; 21,6; 22,1. 17); mi most egy ilyen mosási folyamatban vagyunk azért, hogy a gyülekezet szent és feddhetetlen lehessen.
B. A *fürdő* szó az Efézus 5,26-ban görögül szó szerint *mosdómedence*; az Ótestamentumban a papok a mosdómedencét használták, hogy elmossák a földi beszennyeződésüket (2Móz 30,18-21); nap mint nap, reggel és este, a Bibliához kell jönnünk, és meg kell tisztíttatnunk a víz mosdómedencéje által az igében.
C. Pál a görög *rhéma* szót használja, amikor az igéről beszél annak mosási folyamatával együtt (Ef 5,26); a logosz Istennek a Bibliában objektíven feljegyzett Igéjét jelenti; a rhéma pedig Istennek egy specifikus alkalommal hozzánk szólt igéjét jelenti (Márk 14,72; Lk 1,35-38; 5,5; 24,1-8).

D. A megelevenítő Szellemként Krisztus a beszélő Szellem; minden, amit szól, az ige, amely megmos minket; ez nem a logoszra, az állandó igére, vonatkozik, hanem a rhémára, amely egy azonnali igét jelent, azt az igét, amelyet az Úr jelenleg szól hozzánk – Mt 4,4; Jn 6,63; Jel 2,7; 22,17a; vö. Ésa 6,9-10; Mt 13,14-15; Csel 28,25-31.

E. A rhéma felfed valamit számunkra személyesen és közvetlenül; ez megmutatja nekünk, mivel kell foglalkoznunk, és mitől kell megtisztulnunk (a réz mosdómedence egy tükör volt, amely visszatükrözhetett és leleplezhetett – 2Móz 38,8); a fontos dolog mindegyikünk számára ez – Isten beszéli az igéjét ma nekem? – Jel 2,7; 1Sám 3,1. 21; Ámós 3,7.

F. Az egy dolog, amit mindig becsben tartunk, hogy az Úr ma még mindig személyesen és közvetlenül szól hozzánk; az igazi növekedés életben attól függ, hogy Istentől közvetlen beszédben részesülünk-e; egyedül az Ő beszédének bennünk van igazi szellemi értéke – Héb 3,7-11. 15; 4,7; Zsolt 95,7-8.

G. Az imádságaink központi gondolatának a vágyódásunknak kéne lennie az Úr beszédéért, amely képessé tesz minket arra, hogy betöltsük az Ő örökkévaló ökonómiája célját az Ő szíve vágya szerint ahhoz, hogy meglegyen az Ő isteni fiúsága – Lk 1,38; 10,38-42; Ef 1,5.

H. Nagyon gyakorlati értelemben véve az Úr jelenléte egy az Ő beszédével; amikor Ő szól, felismerjük a jelenlétét a bensőnkben; Krisztus beszéde a megelevenítő Szellemnek maga a jelenléte – vö. 2Móz 33,12-17; Héb 11,8.

I. A bennünk lakozó Krisztus beszéde mint a bensőnkben lévő megelevenítő Szellem nem más, mint a megtisztító víz, amely egy új elemet rak le belénk, hogy lecserélje a természetünkben és hajlamunkban lévő régi elemet; ez a metabolikus tisztítás egy valódi és belső, életben való változást okoz, amely a hajlami megszentelődésnek és az átformálódásnak a valósága.

VI. A lényünknek az isteni fiúságért való megszentelődése végül az Új Jeruzsálemben mint a szent városban (Jel 21,2. 10) és az isteni fiúság összességében (7. vers) teljesedik ki; ez a végső kiteljesedése annak, hogy Isten emberré válik a hústestben azért, hogy az ember Istenné válhasson a Szellemben egy testületi, nagy Isten-ember elnyeréséhez (3. 22. vers) a Háromegy Isten testületi kifejeződéséért, dicsőségéért (11. 23. vers).

© 2023 Living Stream Ministry